

En hälsning från oss på

ABRIGO

mars 2023

Vänner och medarbetare,

Jag skriver detta brev till er från Abrigo den 8 mars – Internationella kvinnodagen och min sista dag i Brasilien. Här har vi en het höstnad, men nyheterna från Sverige aviserar att jag skall förbereda mig för en kall och snöig hemkomst.

Under tiden i Brasilien har jag följt några reportage om en Insamlingsorganisation.

Jag fylldes av känslan, att det var som om det gällde ett världsmästerskap i insamling.

Otroliga insamlingsresultat, flott utförd propaganda, sanslösa chefslöner – men

resultatet då? För dem som befinner sig i andra ändan av insamlingsarbetet är det inte intressant hur mycket pengar som samlas in, men vilken hjälp som kommer fram till dem. Vad vi samlar in måste ställa mot vad vi utför. Vi på Abrigo har inte råd eller intresse av dyra kampanjer. Jag är Abrigos ende anställda, och delar min tjänst mellan insamlingsarbete och verksamheten på Abrigo. Våra styrelseledamöter har inga arvoden, mycket arbete utförs av frivilliga. Och våra satsningar på långsiktiga lösningar för hjälp åt utsatta kvinnor är inte stoff som skapar rubriker, men det skapar förändring för dem vi når. Men under dessa veckor har jag intervjuat sju kvinnor som tillhör Abrigos historia. De fick hjälp genom oss för 25 år sedan eller mer. De skall få återkomma med sina berättelser i våra rundbrev. Jag blev själv rörd och berörd. Abrigo gör skillnad.

Med Key Growth in i arbetslivet! – Elaine är 19 år, kommer från en romsk familj. Hon tar ensam hand om sina 6 småsyskon och sin sjuka far, de bor i ett hus utan vatten eller några bekvämligheter. Hon kämpar med att avsluta sina gymnasiestudier och har genom stöd från Key Solutions fått förverkliga sin dröm, om en praktikantplats på ett djursjukhus. Nu har hon blivit erbjuden fortsatt och betald praktik. Ingen förtjänar det mer än hon, och vi är glada och tacksamma över det stöd hon och sju andra kvinnor har fått och får från Key Solutions.

Lederne – norska fackföreningsrörelsen Lederne är Abrigos största sponsor. Intresset och generositeten är stor,

inte bara som givare utan också genom flera mycket uppskattade besök på Abrigo. I januari fick vi från

Ledernes huvudorganisation och Ledernes lokalavdelning i Oslo sammanlagt 249.000 kronor. Abrigos

verksamhet är hårt pressad efter pandemi och med pågående krig i Ukraina. Vi är tacksamma för alla som fortsätter att jobba för våra långsiktiga mål. Lederne bekostar idag största delen av våra kostnader för förskolan.

Stöd Abrigo genom Minnesblad och Hyllningsblad!

Beställ via vår hemsida (där också Du själv kan skriva ut ett blad) www.abrigo.se eller via mail till info@abrigo.se

Besök – det har varit roligt att efter mörka pandemiår åter få komma till församlingar och föreningar och tala om Abrigo. Jag har känt mig så välkommen, och fått många personliga minnen, och hoppas att ökad kännedom om

Abrigo också leder till ökat stöd. Jag kommer gärna till er! Du kan boka mig via

info@abrigo.se

Abrigo, Rio de Janeiro, den 8 mars 2023,

Washington Silva
Insamlingsansvarig

Med tjugofem år i Backspegeln – Lúcia berättar

Jag befinner mig i min hemstad Pirapóra, en gång en viktig hamnstad vid San Fransiscofloden, idag en bortglömd håla med usla vägförbindelser. För något år sedan fick jag veta att just här i min hemstad bodde en av de första kvinnor som jag lärde känna på Abrigo – för 25 år sedan!

Ett kvartssekel har gått, men jag känner genast igen henne där hon står i dörren till sitt rejäla hus kolonialstil och med fönsterluckor. Efter utväxlat de vanliga hälsningsfraserna säger jag, berätta Lúcia, berätta om dig själv. Min mamma hade flytt livet som lantarbetare och försörjde oss barn som tvätterska här i staden. Hon kunde läsa, min inte skriva. Jag gick några år i skolan, men fullföljde aldrig folkskolan. Jag var tvungen att börja hjälpa till med försörjningen, hade ett stånd där jag sålde apelsiner och kakor. Livet rullade på utan några perspektiv. Och så träffade jag en man och blev gravid och tänkte: Det blir nog bra, med en man som var militär och ett barn. Men hans familj tyckte inte om mig och visade det öppet. Det tyckte att han kunde hittat någon som var mycket bättre än jag. Han försvarade mig inte så som jag hade förväntat mig, och jag gjorde slut. Mamma, som är troende katolik kunde inte acceptera att jag var gravid och tog avstånd från mig. Jag var förtvivlad.

Så en dag hörde jag några kvinnor tala om att Dona Brigida som hade en son som tjänstgjort i flottan, men som nu studerade för att bli advokat och jobbade på ett hem för ensamma mammor. Och jag sa högt: Dit vill jag åka! Att få vara i fred, att få samtala med andra kvinnor i samma situation Jag sökte upp Dona Brigida, som gav mig kontakten med dig. Mindre än en vecka senare var jag på väg. Det var första gången jag var utanför min hemstad.

Jag kom fram till Abrigo och blev väl mottagen, men redan andra dagen upptäckte gynekologen på Abrigo att jag behövde akut vård. På lasarettet klassades min graviditet som av hög risk. Jag lades in på intensivvård med syrgas. Men jag var inte ensam, varje dag kom någon anställd eller boende för att besöka mig.

Abrigo räddade mitt liv, och förändrade min framtid. Där och då fick hjälp att förstå, att jag med hjälp av studier skulle kunna bryta mig ur den onda cirkeln med hjälp av studier.

Ett kvarts sekel har gått - vem är den Lúcia som vi möter idag? Jag är 49 årig socionom och tvåbarnsmamma som sedan 12 år är anställd av kommunen. Jag arbetar med hälsovård, eftervård av stomiopererade.

I början var mina studier en kamp, vi bor ju så avlägset. Men närmsta högskola, 200 km härifrån, hade börjat med kurser där närvaro alternerade med digital undervisning. Nu är det ju snart 20 år sedan, och jag hade absolut ingen kunskap om datorer så kampen fick börja där. Jag visste inte vad ett key-board var. Det var här började min kamp. Men om du bara visste hur mycket hjälp jag fick av stans alla tonårspojkar! De nästan slogs om att hjälpa mig. Och så skall jag, i rättvisans namn säga, att min sons pappa ställde upp med underhåll för pojken, och med hjälp till mina studiekostnader. Med tiden fick jag min examen som leg. socionom, och bara något år sedan blev jag, bland många sökande, uttagen för jobbet som en av kommunens socionomer.

Vilka råd skulle du ge till en lågutbildad, hemlös småbarnsmamma? Sök hjälp att sätta upp ett mål. Och våga.

Man kommer ingenstans utan studier. Och då menar jag inte bara arbete utan också vår utveckling som kvinnor. Att studera är slitsamt, du kommer att vara på gränsen att ge upp. Men när man väl en gång nått ett mål, så vill man fortsätta. Jag fortsätter att studera, just nu hälsovård.

När vi vågar ge oss in i studier, så formar vårt mod våra barns liv. När min dotter idag studerar medicin i Buenos Aires, så är det en följd av att jag valde att studera, och de ser resultaten. Jag har fast lön, jag har byggt mitt eget hus, jag har bil och jag kan hjälpa mina barn med deras studier.

Jag var den första i min familj som fick en högre utbildning. Ja, den första som ens kunde läsa och skriva. Mina ledde till att mina båda yngre bröder började intressera sig för studier och idag har högskoleexamen.

Nedskrivet av Washington som rördes och berördes av Lúcias berättelse. Abrigo gör skillnad!

Abrigo Rainha Sílvia

Plusgiro 90 40 45 – 2 | Bankgiro 904 – 0452 | Swish 123 904 04 52
info@abrigo.se | www.abrigo.se | facebook.com/AbrigoRainhaSilvia

